

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3644/2022
09.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 127/21 од 10.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 09. марта 2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 127/21 од 10.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 18П1 1709/19 од 15.09.2020. године у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев тужиле, па је обавезана тужена да тужили на име неисплаћене јубиларне награде исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до коначне исплате. У ставу II изреке обавезана је тужена да надокнади тужили трошкове поступка у износу од 45.474,00 динара. У ставу III изреке одбијен је захтев тужиле за ослобађање од плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 127/21 од 10.11.2021. године, у ставу првом изреке, преиначена је наведена првостепена пресуда у ставу првом изреке па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да тужили на име неисплаћене јубиларне награде исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године. У ставу другом изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садражно у ставу другом првостепене пресуде, па је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 45.474,00 динара и обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. У ставу трећем изреке обавезана је тужила да туженој на име трошкова жалбеног поступка плати износ од 12.000,00 динара. У ставу четвртом одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се и на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Ревизија је дозвољена на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20).

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу у привременим институцијама Косова и Метохије, у Казнено - поправном дому у Липљану, а решењем тужене преузета је у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године. Након преузимања тужила је остала нераспоређена јер није постојало радно место на коме је могла да обавља своје задатке и није обављала фактички рад код органа тужене, али јој радни однос није престао, те је дана 15.05.2018. године навршено десет година од преузимања тужиле код тужене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужила остварила право на јубиларну награду за навршених десет година рада у радном односу код тужене на дан 15.05.2018. године, те да је без утицаја на наведено право чињеница да је тужила након преузимања остала нераспоређена и да није обављала фактички рад код тужене, јер тужила није распоређена услед пропуста послодавца. На основу наведеног, а применом одредбе члана 1. Закона о државним службеницима, члана 120. Закона о раду и одредбе члана 44. став 1. тачка 1) Посебног колективног уговора за државне органе, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и тужилу досудио новчани износ на име јубиларне награде у износу од 54.344,00 динара.

Апелациони суд у Београду не прихвата дато становиште првостепеног суда и закључује да је на утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право. Према становишту другостепеног суда, за остваривање права на јубиларну награду од значаја је, у смислу одредбе члана 140. став 1. и 4. Закона о државним службеницима, околност подношења писаног захтева за исплату јубиларне награде руководиоцу органа из ког разлога право на исплату јубиларне награде није признато нити оспорено што је проузроковало да је пропуштено право на жалбу односно право на судску заштиту.

Ревидент не прихвата становиште другостепеног суда и сматра да се јубиларна награда додељује за остварени радни однос код послодавца у одређеном временском периоду, те да није условљена обављањем фактичког рада нити подношењем писаног захтева јер би одлучивање о том питању било само декларативне природе.

Ценећи ревизијске наводе тужиле, Врховни касациони суд налази да је правилна одлука другостепеног суда, из следећих разлога.

Одредбом члана 120. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 ... 113/17) који се примењивао у моменту када је тужила навршила 10 година радног односа код тужене, прописано је да се општим актом, односно уговором о раду може утврдити право на јубиларну награду.

Одредбом члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/15 ... 50/15) прописано је да запослени има право на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији, према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, с тим што се висина новчане награде увећава за 25% при сваком наредном остваривању тог права, тако да се за 10 година рада у радном односу исплаћује у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса. Ставом 2. истог члана је прописано да се јубиларном годином рада сматра година у којој запослени навршава 10, 20, 30 и 40 година рада проведених у радном односу код послодаваца, без обзира на то у ком државном органу је запослени остваривао права из радног односа.

Имајући у виду садржину општег акта који се у конкретном случају примењује, Врховни касациони суд налази да је остваривање права на јубиларну награду условљено бројем година рада у радном односу како је то изричито наведено у ставу 1. и 2. члана 44. Посебног колективног уговора за државне органе. Чињеница да је тужила провела десет година у радном односу код тужене не значи и да је остварила право на јубиларну награду, имајући у виду да је све то време била нераспоређена и да није фактички обављала рад, због чега нису испуњени услови из цитиране одредбе Посебног колективног уговора за државне органе.

Тумачење ревидента према којем се јубиларна награда додељује као одраз захвалности послодавца за лојалност, коју запослени показује тиме што одређени временски период проводи у радном односу код њега, генерално посматрано јесте тачно, али општи акт којим је ближе регулисано право на исплату јубиларне награде, прецизира да се ради о навршеним годинама рада у радном односу, а не навршеним годинама само проведеним у радном односу. Отуда је за остваривање јубиларне награде било неопходно да тужила оствари рад у радном односу у периоду предвиђеном чланом 44. став 1. и 2. Посебног колективног уговора за државне органе, што се у конкретном случају није испунило.

Према наведеном, Врховни касациони суд је одбио ревизију као неосновану и применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић